

Жанкарло Джента МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 15

Майже відразу до столу підійшов Стів. "Що сталося? Бачу, Ен пішла".

"Сталося те, що ти зекономив гроші на обід. Ми посварилися: вона не хоче, щоб я летів із Мисливцем".

"А чого ти чекав? Вона має рацію: тобі один раз удалось уникнути небезпеки, але ти не можеш розраховувати на те, що так щаститиме щоразу. Бути мисливцем — особлива робота, це означає ризикувати своїм життям щомиті. Як ти вважаєш, чому вони платять тобі такі гроші?"

"Але я не можу відмовитись. Я роками мріяв бути мисливцем, і тепер коли я ним став, вона не може — ви всі не можете — просити мене відступити".

"Я тебе ні про що не прошу. Вона розсудлива дівчина, і вже мала сутичку з реплікатором. Ти прагнув отримати реванш за те, що трапилося з твоєю родиною. Ти отримав його, і разом ти врятував життя тридцяти тисяч людей, ти прославився і страшенно розбагатів. Не будь дурнем, дождени її і скажи, що передумав. Це особлива нагода в твоєму житті: я не жартував, коли радив тобі розпочати бізнес із технічного обслуговування. Ти розумний хлопець, і через декілька років ти станеш багатим і поважним бізнесменом, з красивою дружиною, зраєю дітей і купою грошей. Якби я був на твоєму місці..."

Майк мусив визнати, що Стів мав рацію врешті-решт. "Я не можу зрадити Мисливця: він потребує моєї допомоги, і я не можу дати задній хід, залишивши його без головного інженера".

"Безперечно, ти можеш. Скажи йому, що передумав. Ти можеш заплатити штраф за розірвання контракту — зараз для тебе це просто копійки. Він знайде іншого головного інженера, й усе владнається".

"Ти не розумієш, Стіве. Я не тільки його зраджу. Я себе зраджу, мої мрії, обіцянки, які я дав собі, коли загинула моя сім'я".

"Дурниці. Ти не маєш жодних зобов'язань ні перед ким, окрім як перед собою й Ен. І серед цих зобов'язань відсутня необхідність ризикувати бути вбитим реплікатором, щоб заробити трохи грошей. Так, це можуть бути й великі гроші, але ти їх не потребуєш зараз".

"Стіве, ти не розумієш мене. Ти лише боягуз, який дає дешеві поради, яких ніхто до того ж і не просить. Займайся своїми справами, я в змозі сам про свої подбати. Про що ви всі говорите? Ви що згуртувались, щоб примусити мене діяти так, як ви вирішили? Хіба ви не розумієте, що я сам можу ви-

рішувати, що повинен робити?" — закінчив він, встаючи, і пішов до зони причалу.

Піднявся на корабель і пішов до своєї великої каюти в офіцерському відсіку, куди після свого призначення головним інженером він перебрався з маленької кімнати на нижній палубі. Кинувся на ліжко: його переповнювало бажання заплакати.

Було зрозуміло, що його мрії були взаємовиключними, і саме тепер, коли вони майже здійснились. Він не може стати мисливцем і одружитися з Ен водночас. І важко було вибирати. Намагався переконати себе, що все це через надлишок удачі; і тепер все, чого він хотів — це знову стати простим техніком на забутій космічній станції, з великою кількістю мрій, яким не судилося здійснитися, і не приймати важких рішень.

Його повільно огортав спокій. Ні, не можна втратити шанс стати мисливцем. Відчував, що зможе з часом стати командиром корабля, свого власного корабля. Стати відомим, знаменитим мисливцем. Коли Мисливець піде у відставку, він можливо стане спадкоємцем його імені. А ті боягузи, які ніколи не були в бою, перебільшують ризики. Що Ен і Стів знають про мисливодство? Тільки те, що вони чують із новин, те, що пишуть журналісти й письменники, які зацікавлені тільки в сенсаціях.

"Реплікатора, який переможе Майка Едвардса, ще не створено", — подумав він. У такому віці легко відчувати себе невразливим, чи, краще сказати, безсмертним.

Але, можливо, варто знову спробувати переконати Ен. Він увімкнув екран дисплея і викликав її.

Ен відповіла відразу. Вона сиділа у своїй кімнаті. Заплекані очі видавали їй почуття. *"Так, Майку, що ти вирішив?"* — спитала вона, навіть не привітавшись.

"Ен, ми повинні поговорити. Не може бути такого, щоб не було способів розв'язання проблеми без прийняття таких важких рішень". Він замовк на мить, а потім продовжив: *"Я не хочу тебе втратити, Ен"*.

"Я тебе також. Але я не хочу бути дружиною мисливця. То що ти вирішив?"

"Я не можу залишити Мисливця у такий спосіб..."

"Тоді відправляйся за своїм Ахавом, Ізмаїл. І не забудь прихопити з собою домовину", — відрізала вона і відключила канал зв'язку.

Майк залишився сидіти, втупившись у пустий екран. Він не зрозумів останнього речення, яке звучало як прихована загроза. *"Клята книга, — подумав він. — Добре, що я не*

забобонний". Витягнувся на ліжку, намагаючись заспокоїтись.

Зрозуміло, що його спроба провалилась: Ен не дозволить йому так легко себе переконати. Але він не відступиться, не спробувавши ще раз.

Йому знадобився деякий час, щоб зосередитись. Потім він вийшов із каюти поглянути, як просувається ремонт. Нікого з команди корабля не було видно: одні перебували на станції, де вони винаймали кімнати, інші, як Мисливець, залишалися у своїх каютах.

Йому хотілося виговоритись, і єдиною людиною на борту, з ким він перебував у достатньо дружних стосунках, щоб обговорювати особисті проблеми, був науковий співробітник. Він спробував подзвонити до нього у двері, і, досить неочікувано, двері відчинилися.

"Заходь, Майку", — запросив Кемпос і вказав на єдиний стілець, навіть не відриваючи очей від екрану.

"Дякую, Такаші", — сказав Майк. — *Але якщо ти зайнятий, я прийду іншим разом"*.

Кемпос повернувся до нього. *"Я був переконаний, що я єдиний на кораблі, окрім, звісно, Капітана. Чому ти не на станції зі своїми друзями?"*

Намагаючись стримати емоції, Майк розповів йому про те, що трапилось.

"Я зрозумів, Майку", — відповів Кемпос, коли той закінчив розповідь, — *але ти повинен до цього звикати. Мисливець — людина одинока. Всі на борту такі, а ті, хто намагався мати нормальне життя, як ось Капітан, мали загалом купу проблем"*.

Жестом він зупинив спробу Майка щось сказати і продовжив: *"Відстані між зоряними системами величезні, і мисливці блукають від системи до системи. Жити на кораблі, як оцей, не те саме, що жити на вантажному кораблі; це не те саме, що ти пережив у молодості. Вантажний корабель може бути сімейним підприємством, на відміну від мисливського. Як ти думаєш, чому така велика винагорода? Усі мисливці*

важають, що займатимуться цією роботою декілька років, доки назбирають достатньо грошей, щоб вийти на пенсію і надалі жити нормальним життям".

"Та чи варті ці гроші того, щоб проходити через такі випробування?" — спитав Майк, розуміючи, що це запитання у першу чергу до самого себе.

"Я не знаю. Кожен із нас має свої мотивації і свої ілюзії..."

"Тоді, чому ви на цьому кораблі?" — прямо спитав Майк.

"Ну, мій випадок особливий. Я працював у знаменитому університеті, на Землі... — і замовк, спостерігаючи за його здивуванням. — Так-так, на Землі. Не думай, що Земля аж таке ідеальне місце, як вважають ті, хто живе на периферії колонізованої зони. Земля — не таке вже райське місце, як ти, можливо уявляси. Проте у мене було хороше життя, не можу цього заперечувати. Але я був захоплений реплікаторами: вони — єдине свідчення того, що ми не одинокі у Всесвіті. Єдині живі істоти, яких ми знайшли — бактерії і дуже примітивні форми життя. Але ж хтось таки мав створити першого реплікатора..."

"Так ви тут не заради винагороди чи для помсти цим машинам, а для їх вивчення..." — перервав його Майк.

"У певному сенсі, так. Якось Мисливець прибув на Землю і запропонував моєму університету вивчати реплікаторів. Він брався фінансувати науковий проект: у той час він уже був досить заможним і міг собі це дозволити. Я думаю, що його головною метою було отримати допомогу, щоб краще їх розуміти і успішніше з ними боротися. Я попросився до нього на корабель науковим працівником. Спершу він не сприйняв цієї ідеї всерйоз, все ж таки жоден мисливський корабель ніколи не мав наукових працівників як на дослідницьких апаратах. Потім він зрозумів, що ідея має сенс, і дозволив мені взяти на борт будь-яке обладнання, яке я вважав корисним, і зарахував мене офіцером із відповідною часткою винагороди. Я все залишив і я досі тут..."

Тепер зрозуміло, чому цей корабель мав наукового співробітника. "І що ви дізналися за цей час?" — спитав він.

"Багато чого і водночас нічого. Безперечно, нічого з того, що мене цікавило: хто створив їх, чому, звідкіля вони прийшли, чому вони знищують будь-яке органічне життя, на яке вони натрапляють. Я знаю стільки, скільки й ти з цих питань, хоча маю багато теорій. Але все це тільки гіпотези без будь-яких доказів. Щоразу, як ми починаємо полювання, я собі кажу, що це востаннє, що коли я нічого не виявлю, то повернуся на Землю отримувати задоволення від того багатства, що я зумів зібрати за ці роки. А потім, наприкінці цього полювання я відчуваю, що наступне буде останнім, що я не можу відступити, не знайшовши того, що шукаю. І до того ж, після стількох років у мене немає на Землі нікого, до кого варто було б повернутись".

Коли Кемпос замовк, деякий час панувала тиша.

"Чи можу я проводити якийсь час у вашій лабораторії? Я знаю децю про роботів і мені також цікаво зрозуміти, як ці кляті машини працюють. Урешті-решт, вони є нічим іншим, як роботами..."

"Звичайно, але ти не повинен говорити, як про доведений факт, що вони роботи, оскільки це тільки наше припущення. Навіть ідентифікувати їх із машинами фон Неймана, як це робить більшість людей, можливо, неправильно. А якщо вони є формою життя, яка базується на металевій або на інших неорганічних речовинах замість вуглецю й органічної хімії?"

"Але тоді це має означати, що їх ніхто не створював... Що вони еволюціювали так, як і ми?" — в голосі Майка відчувався сумнів.

"Чому б і ні? Зрештою, з того що ми знаємо, це може бути саме так..."

"Ось як, тоді пастор Дубоїз, можливо, має рацію... Якщо вони не роботи, вони можуть бути розумними."

"Як пов'язано те, що вони роботи, створені кимось, із тим фактом, що вони можуть бути розумними і, до того ж, свідомими? Останнє залежить від того, що потрібно, аби бути наділим розумом і самоусвідомленням, і ніхто цього не знає. Зрештою, ми завжди натикаємося на те, що Кант називав проблемою душі, яка, як він говорив, не може бути розв'язана тільки з використанням розуму..."

Уже вдруге за декілька днів згадують німецького філософа, про якого, окрім його імені, він майже нічого не знає. "Слухай, я завербувався на цей корабель, щоб полювати на реплікаторів, а не займатися філософією", — перервав його Майк. Він поглянув на годинника, і зрозумів, що залишилося мало часу. Потрібно перевірити, як проходить підготовка корабля до наступного полювання. Він піднявся, попрощався з Кемпосом, який відразу повернувся до свого комп'ютера, і вийшов.

Майк розшукав керівника технічної служби, такого самого техника другого класу, яким він був сам декілька днів тому, попросив того відзвітуватися, що вони вже зробили. Батарей були майже готовими до бою, та й інші системи були майже відновлені: вони могли відправлятися завтра вдень. У той момент йому дуже захотілося полетіти звідси: якщо він вимушений залишатись самотнім, краще розпочати нове життя якомога швидше.

На обід він вирішив піти до Стіва. ■

